

ชุดยอดเคล็ดพิชัยสงคราม

ขอพร เป็น ได้ทุกอย่าง

ปาฏิหาริย์แห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นมีจริง
แต่อยู่ที่ว่าคนที่ไปขอจะขออะไรจากท่าน
รู้วิชา รู้เคล็ด รู้หลักการการขอพรหรือไม่?
หนังสือเล่มนี้จะพลิกชีวิตของคนทุกคนที่เชื่อ
นับตั้งแต่วันที่เป็นต้นไป!!!

ธ.ธรรมรักษ์
และอมตะ เทพรักษา

กิมที
ครั้งที่
๓

สุดยอดเคล็ดลับดีดีทีที ขอพรเป็น ได้ทุกอย่าง

ธ.ธรรมรักษ์ และอมตะ เทพรักษา

๑ ได้รับการอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558 ห้ามลอกเลียนส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ มิเช่นนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ธ.ธรรมรักษ์.

สุดยอดเคล็ดลับดีดีทีที ขอพรเป็น ได้ทุกอย่าง.--กรุงเทพฯ : Happy Book, 2565.
144 หน้า.

1. ธรรมะกับชีวิตประจำวัน. 2. การบูชา. I. อมตะ เทพรักษา, ผู้แต่งร่วม. II. ชื่อเรื่อง.
294.344

ISBN 978-616-578-550-1

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ Happy Book

ในเครือบริษัท เพชรประกาย จำกัด

81 อาคารเพชรประกาย ถนนเสรีไทย

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 5535 # 103 โทรสาร 0 2540 5568

Homepage : <http://www.phetpraguy.com>

พิมพ์ที่

บริษัท เลิฟแอนดลิตเพรส จำกัด

969 ถนนพระยาสุเรนทร์ แขวงบางชัน

เขตคลองสามวา กรุงเทพฯ 10510

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท เพชรประกาย จำกัด

81 อาคารเพชรประกาย ถนนเสรีไทย

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 5535 # 103 โทรสาร 0 2540 5568

Homepage : <http://www.phetpraguy.com>

ราคา 185 บาท

•ผู้อำนวยกาการฝ่ายผลิต• ปณิชา เครือปัญญาดี •ผู้จัดการฝ่ายผลิต• สุกฤตา พลอยเหลี่ยม
•ผู้ช่วยบรรณาธิการ• กัทรธิดา ชัยเพชร •ฝ่ายกราฟิกและรูปเล่ม• กราฟิก เอ๊าส์ บั๊คเวิร์ม พับลิชซิ่ง
นพดล ปัญญาคำ •การตลาด กิจกรมพิเศษ• วาสนา ชัดศรี จารุวรรณ สุดสงวน

ขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์

เหนือกว่าการบนบาน

ก่อนจะพูดถึงการขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์แบบให้ได้ตามที่ปรารถนานั้น อยากจะขอพูดเรื่องหนึ่งที่ควรเข้าใจกันเสียก่อน ในเรื่องของ การขอพร สัจจะอธิษฐาน และการบนบานนั้นแตกต่างกันอย่างไร ถึงแม้เป้าหมายปลายทางทั้ง 3 รูปแบบนี้จะเหมือนกันคือ การที่อยากได้ในสิ่งที่ต้องการ อยากจะคลายความเดือดร้อน อยากจะได้ความสุขความเจริญเพิ่มขึ้น

แต่คำว่า “ขอพร” นั้นแตกต่างจากการบนบาน เพราะการขอพรคือการไปขอความเมตตาจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่เป็นการไปติดสินบนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่การไปสัญญาแลกเปลี่ยนว่า ถ้าท่านช่วยแล้วไม่ว่าจะเรื่องใดจะเอาโน่นเอานี่ไปถวายตอบแทน

“สัจจะอธิษฐาน” แปลว่า การกระทำสัจจะ หมายถึง การอ้างพลังสัจจะ หรือการอ้างเอาความจริงเป็นพลังบันดาล คือยกเอาคุณธรรมที่ตนได้ประพฤติปฏิบัติบำเพ็ญมา หรือมีอยู่ตามความจริงหรือแม้แต่สภาพของตนเองที่เป็นอยู่จริงในเวลานั้นขึ้นมาอ้างเป็นพลังอำนาจสำหรับขจัดปัดเป่าภัยอันตรายที่ได้ประสบมา และหมดหนทางแก้ไขทางอื่นแล้ว

เป็นที่นิยมมากสำหรับชาวพุทธที่ยังอยู่ในช่วงระยะพัฒนาขั้นต้น ผู้
ยังหวัง ยังหวัง หรือยังมีเยื่อใยที่ตัดไม่ค่อยขาด ในเรื่องแรงดลบันดาล
หรืออำนาจอิศรธรรมต่างๆ ประเพณีชาวพุทธแต่เดิมมา ยังมีวิธีปฏิบัติที่
เป็นทางออกให้อีกอย่างหนึ่ง

วิธีการถือศีลจะอธิษฐานนี้ไม่ได้กระทบกระเทือนต่อความเพียร
พยายาม เพราะไม่ได้เป็นการขอร้องวิงวอนต่ออำนาจดลบันดาลจาก
ภายนอกแต่อย่างใด

ในทางตรงกันข้าม กลับเป็นการเสริมย้ำความมั่นใจในคุณธรรม
และความเพียรพยายามของตน และทำให้มีกำลังใจเข้มแข็งยิ่งขึ้น เราคง
ยอมรับความจริงว่า เมื่อเราเองนั้นยังไม่เป็นโสดาบัน หรือยังไม่เป็นผู้ปฏิบัติ
ขั้นสูง ย่อมเป็นการยากนักที่จะช่วยตัวเองในทางจิตใจได้ตลอดไปทุกเวลา
ยังคงมีโลภ โกรธ หลง และชอบในกิเลสบางประการ

ดังนั้น สำหรับคนที่ยังหวังพึ่งอำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ การดลบันดาล
และโชคชะตา ท่านจึงใช้วิธีเบนทิศทางเข้ามาสู่ธรรม ด้วยการแปรวิธีแก้
แทนที่จะให้ไปสะเดาะเคราะห์บวงสรวงอ้อนวอน ก็ให้สะเดาะแบบใหม่
โดยให้ผู้นั้นทำการเสียสละตนในทางที่เป็นคุณประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง

เช่น ไปบริจาคบำรุงสาธารณกุศล ไปสละแรงงานทำสาธารณ-
ประโยชน์ เป็นต้น แม้แต่หมอดูที่ใจมาจากทางพุทธ ก็จะไม่แนะนำให้แก้ไขโชคชะตา
ด้วยการไปทำบุญทำทาน รักษาศีล รักษาอุโบสถ เป็นต้น

การที่ท่าเช่นนั้น บางทีสืบลึกลงไปถึงว่า บัดนี้เทพโศทเวาที่เขา
อ้อนวอนหวังพิงนั้น โดยเฉพาะในเมืองไทยของเราี้ ล้วนเป็นผู้ที่ได้นับถือ
พระพุทธรศาสนาทุกนั้งหมดทังสิ้นแล้ว (ส่วนมากก็เป็นชาวพุทธตั้งแต่ครั้งยังเป็น
มนุชย์) ดั่งนั้นเทพเหล่านั้นหรือดวงจิตวิญญาณชั้นสูงท่านจึงพอใจ
ที่จะเห็นคนทำสิ่งที่ดีงามเป็นคุณประโยชน์ ยิ่งกว่าจะไปทำอะไรวะไรที่เหลวไหล
ไร้สาระ

มาเรียนรู้เคล็ดวิชาศักดิ์สิทธิ์ที่สืบทอดมาตั้งแต่โบราณแบบที่
ทุกคนเข้าใจง่ายและทำได้จริง เมื่อท่านเข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง ท่าน
จะรู้ด้วยตัวเองเลยว่า

“ขอพรเป็น ได้ทุกอย่างจริง”

ขอพรให้ได้

ท ี่ อ ย ู่ ใ น ไ ร

ในชีวิตของคนเรานั้น จะบอกว่าไม่เคยไปพึ่งพาคนอื่นเลยนั้นออกจะยากสักนิดในยุคนี้ ถึงแม้จะมีก็ตาม ถ้าใครทำได้ขอให้การสรรเสริญไว้ ณ ที่นี้ด้วยความเคารพ

แต่สำหรับท่านที่ยังต้องพึ่งพาคนอื่นนั้น ไม่ว่าจะเรื่องใด ไม่ว่าจะเป็นการไปขอความช่วยเหลือจากพ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนสนิท คนที่นับถือ การไปขอความช่วยเหลือจากใครคนนั้น บางครั้งก็ฝืนความรู้สึกและอับอายที่ออกปากออกไป

คนส่วนมากนั้น มาตรฐานสำคัญในการมีชีวิตมักจะมีด้วยตัวเองก่อนทั้งนั้น แต่ถ้าสู้ไม่ไหวจริงๆ และต้องการความช่วยเหลือแบบไม่ให้ใครรู้แบบเร่งด่วน แบบที่คิดว่าเหนือกำลังมนุษย์แล้ว เรื่องของการไปขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ถือว่าเป็นตัวเลือกแรกๆ เลยทีเดียว

แต่หลายคนที่ไม่ไปขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้วไม่ได้ผลเลยหรือเกิดผลน้อยนั้น เชื่อว่าหลายคนคงอยากรู้ว่าเป็นเพราะอะไรกันแน่ สำหรับท่านที่เคยไปขอพรหรือแม้แต่ไปบนบาน อยากเตือนไว้สักนิดว่า ให้ท่านวางเฉยเสียเมื่อท่านไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ เพราะเมื่อท่านเกิดความโกรธท่านอาจจะพาล อาจจะผลอสร้างกรรมไม่ได้ได้

เช่น ไปดูถูกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นของจริงเข้า ไม่ว่าจะด้วยคำพูดหรืออาจจะเลยเถิดไปทั้งการกระทำที่ไม่สมควร ท่านจะเดือดร้อนภายหลังได้ เพราะด้วยบุญบารมีของสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นเหนือกว่าท่านหลายเท่าตัว ทั้งนี้ยังไม่รวมถึงดวงจิตวิญญาณชั้นสูงที่มาดูแลปกป้องรักษาและบริวารของท่านอีก รับรองว่าท่านรับมือไม่ไหวแน่ มีตัวอย่างมากมายที่ได้รับผลที่ทำมาแล้ว และถึงแม้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่านจะไม่ทำอะไรเลยกับท่านก็ตาม แต่กรรมที่ท่านทำไม่ว่าจะเป็นการดูหมิ่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรืออะไรก็ตาม ผลกรรมนั้นไม่มีข้อยกเว้นทั้งสิ้น

ท่านต้องรับผลกรรมนั้นไปเต็มๆ จึงขอแนะนำด้วยความปรารถนาดีว่า ถ้าท่านไม่รู้ ไม่เข้าใจ ยังไม่ได้โน้มน้าวสิ่งที่ท่านอยากได้ ให้ปล่อยวางเสีย คิดว่ายังไม่ถึงเวลาของเรา บุญเรายังน้อยไม่พอกับสิ่งที่จะได้ ให้หมั่นเพียรสร้างบุญกุศลให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

อยากเรียนให้ทราบว่าการไปขอพรหรือที่เข้าใจกันทั่วไปว่าเป็นการไปบนบานใด ๆ ต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ บวงเทพเทวา และดวงจิตวิญญาณที่มีฤทธิ์นั้น ขอให้ทราบเบื้องต้นแต่ที่ว่าสำคัญยิ่งที่สุดคือ

ท่านเหล่านี้จะอวยพรสำหรับคนที่มีบุญและถึงเวลาที่บุญส่งผลเท่านั้น และในการที่บุญจะส่งผลได้นั้นมีอยู่หลายประการที่อยากจะเรียนให้ทราบก็คือ

หนึ่ง ถึงเวลาที่บุญนั้นต้องส่งผลตามกฎแห่งกรรม เมื่อเวลาบุญส่งผลไม่มีใครหน้าไหนทั้งสิ้นจะมาขวางกั้นได้ ไม่ว่าเขาพยายามจะกลั่นแกล้งบีบคั้น ปิดทาง เราก็ต้องได้รับผลบุญที่เราทำมา

สอง ต้องเป็นผู้มีบุญมาก การที่จะมีบุญมากหมายความว่าต้องมีบุญใหม่ที่เคยรทำมาเติมด้วย เมื่อมารวมกับบุญเก่าจนมีพลังมากกว่าผลกรรมชั่วที่รส่งผล หรือบุญเก่าพาให้ไปถึงสิ่งที่ปรารถนาดี หากจะเปรียบเทียบในเรื่องนี้แบบให้เห็นภาพเข้าใจกันง่าย ๆ ก็คือ สมมติว่าเราอยากซื้อรถยนต์สักคัน แต่เงินไม่พอ เพราะความอยากได้มากจึงลั่นใจลดค่าใช้จ่ายลง ไปทำงานพิเศษมาเสริมให้มีเงินมากขึ้น จนในที่สุดเงินนั้นพอที่จะซื้อรถยนต์คันที่อยากได้สบาย

สาม ต้องอยู่ในช่วงเวลาที่ผลกรรมฝ่ายชั่วอ่อนกำลังลงหรือกำลังจะหมดไปตามกรรมนั้น เพื่อเปิดทางให้ผลบุญถึงเวลาส่งผลมาก ถ้าท่านใดอยู่ในช่วงกรรมหนักฝ่ายไม่ดีส่งผลแบบกรรมหนัก ก็คงยากที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะช่วยได้ เพราะเกินวิสัย เกินกำลังของท่าน

สี่ ต้องมีบุญร่วมกันกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น ข้อนี้สำคัญมาก ซึ่งจะอธิบายอย่างละเอียดในเรื่องเชื่อมบุญกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ห้า ต้องทำเหตุให้ตรงกับผลที่อยากจะได้ มีหลายคนไม่ทราบว่าจะต้องทำด้วยถึงจะได้ หลายคนที่ไม่ขอพรแล้วไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ เพราะไปขอพรแล้วไปงอมืองอเท้าอยู่เฉย ๆ นึกว่าบุญจะหล่นทับ บุญและกรรมดีนั้นเกิดเองไม่ได้ ต้องทำถึงจะได้และต้องตรงด้วย เช่น คนกรุงเทพฯ อยากไปเที่ยวเมืองเชียงใหม่ แต่ดันขับรถลงทางใต้ แล้วจะไปถึงเชียงใหม่เมื่อใด ชาตินี้จะถึงหรือไม่ ซึ่งจะอธิบายให้ละเอียดเช่นกัน

ครูบาอาจารย์หลายท่านกล่าวตรงกันว่า ช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็คือ ช่วงเวลาที่บุญนั้นพร้อมส่งผลเต็มที่และผลของกรรมชั่วนั้นอ่อนแรงลง

ซึ่งการที่เราจะรู้ว่าบุญนั้นจะส่งผลเมื่อใดนั้นไม่มีใครรู้ได้ชัดเจน แต่จะรู้ได้แบบสันนิษฐานเอา เช่น เป็นช่วงเวลาที่ทำอะไรขึ้น หยิบจับอะไร เป็นสำเร็จทั้งหมด หรือที่ชอบเรียกกันว่า “ดวงกำลังขึ้น” ซึ่งไม่ใช่ดวงขึ้น หรือดาวที่โชนมาขึ้นทั้งสิ้น เป็นเพราะบุญนั้นกำลังส่งผลกับชีวิตในขณะที ผลกรรมชั่วนั้นคลายตัวลง

ชีวิตและโชคชะตาของคนนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับดวงดาว น้ำขึ้นน้ำลง หรืออะไรทั้งสิ้น แต่ขึ้นอยู่กับกรรมเป็นผู้ลิขิต มากกว่า

แต่ที่พอจะรับรู้กับตัวเองแบบแน่นอน คือ เรื่องของการทำความชั่ว ทำบาปกรรมนั้นทำง่ายกว่าการทำบุญมาก เพราะเป็นเรื่องของกิเลสที่ยั่ววนไม่รู้จบสิ้น และเมื่อทำกรรมชั่วเป็นกรรมหนักเมื่อใด ผลกรรมนั้น มักจะออกมาก่อนเสมอ คนที่ทำกรรมหนักจึงต้องเจอเหตุการณ์หนักๆ ในชีวิตมาตลอด ยิ่งเกี่ยวข้องกับคนหมู่มากแล้วชอบไปสาบานทำทนายมักจะไปรอด เราคงเห็นตัวอย่างมาแล้วมากมาย หลอกใครนะหลอกได้ แต่อย่าหลอกหรือทำทนายสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นอันขาด

ดังนั้น สิ่งที่ย่างที่สุดในการที่จะช่วยให้การบนบานนั้นเกิดผลเร็วขึ้น หลายเท่าตัวก็คือ การเลิกทำความชั่วทั้งหมดทันที ถ้ายังไม่สามารถเลิกได้แบบเด็ดขาดขอให้ตั้งใจค่อยๆ ลด ค่อยๆ ละ ค่อยๆ เลิก บางครั้งเรื่องบางเรื่องต้องใช้เวลาพอสมควรเหมือนกันเพราะอาจจะมีเจ้ากรรมนายเวรเขามาขวางทางเอาไว้ แต่ถ้าเรามีความตั้งใจจริงรับรองว่าทำได้ทุกคนแน่นอน

เราจึงจำเป็นต้องรู้และสำรวจตรวจตราตัวเองก่อนว่า ในช่วงที่เราจะบนบานศาลกล่าวนั้น ตัวเราเองได้ละความชั่วที่เราทำลงไปหมดสิ้นหรือมากพอแล้วหรือยัง ถ้ารู้ตัวว่ายังก็ต้องรีบลด ละ เลิกเสียเดี๋ยวนี้ ต้องชำระจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ลดกรรมดำให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อที่จะให้บุญที่ทำหรือกรรมขาวนั้นส่งผล และเพื่อให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ท่านอวยพรให้ช่วยได้เต็มที่

เหมือนเราได้ไปยกเอาก้อนหินที่กีดขวางทางน้ำที่ควรจะไปไหลแรง ไหลสะดวกออกไป เพื่อให้หน้าน้ำนั้นได้ไหลตามสะดวก ก้อนหินเหล่านั้นก็เหมือนกับกรรมชั่ว และการสร้างบุญใหม่นั้นเหมือนกับเราช่วยเพิ่มแรงน้ำ ปริมาณน้ำให้มากขึ้นจะได้ไหลเร็วขึ้นแรงขึ้น

เราได้สร้างบุญอะไรไว้แล้ว จึงจะสามารถไปขอพรกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายได้ ไม่เช่นนั้นไม่ว่าจะไปกราบไหว้บูชาบ่อยแค่ไหน หรือมีการเซ่นของไหว้ดีเลิศหรือด้วยจำนวนมากเท่าไร ก็ย่อมไม่ได้ผลอย่างแน่นอน

“คนไม่มีบุญนั้น ต่อให้ไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ร้อยครั้ง ก็ไม่มีทางได้แม้แต่ครั้งเดียว

คนที่ไม่มีบุญบ้าง บาปบ้างเจือปนอยู่ ก็จะได้ครึ่งไม่ได้ครึ่ง
แต่คนที่มีบุญมาก ไหว้ขอครั้งไหนก็ได้ทุกครั้ง”

เมื่อเราลด ละ เลิกความชั่วแล้ว ก่อนที่เราจะไปบนบานใดๆ ก็ต้องรู้วิธีในการสร้างบุญบารมีให้เพิ่มขึ้น เพื่อที่จะให้อานิสงส์บุญนั้นเชื่อมต่อกับเรากับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเสียก่อน การเชื่อมบุญนั้นไม่ใช่เรื่องไสยศาสตร์ แต่เป็นการอุทิศบุญที่เราทำนั้นแต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เราเคารพนับถือและต้องการอยากให้ท่านช่วยเหลือ

เป็นการกระตุ้นบุญเก่าและบุญใหม่ให้มีกำลังมากขึ้น ที่เชื่อว่าเรา และท่านนั้นต้องเคยร่วมบุญเก่ากันมาก่อนแน่นอนไม่ภพใดก็ภพหนึ่ง ดูได้จาก การที่เราได้เคารพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายนั้น ไม่ว่าจะเป็ นพรหมเทพเทวดา เทพเจ้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือแม้แต่วิญญาณบรรพบุรุษ ส่วนมากเราไม่เคยเจอตัวจริงท่านแต่ทำไมเราจะลึกและเคารพท่านได้

ลองถามตัวเองว่าเพราะอะไร หรือบางท่านที่ในชีวิตนี้เคยเดินทาง ไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ทำไมมีความรู้สึกว่าคุณเคยและต้องเคยมาก่อนแล้วแน่นอน ความรู้สึกลึกๆ บอกไว้อย่างนั้น ถ้าจะให้ตอบก็ต้องบอกว่า ก็เคยมาก่อนหน้าแล้วนะสิ แต่ในภพชาติไหนตอบไม่ได้

หลายท่านได้พบพระอรหันต์หรือครูบาอาจารย์ที่ประหลาดพิชอบปฏิบัติชอบ แค่พบครั้งเดียวเหมือนรู้สึกว่าได้พบกันมานาน มีความศรัทธาอย่างแรงกล้า แม้แต่ท่านไม่มีชีวิตอยู่แล้วก็ตาม เห็นเพียงรูปถ่าย เพียงรูปปั้นหรือสถานที่ที่ท่านเคยพำนักอาศัย ก็รู้สึกเลื่อมใส ศรัทธา

เรื่องนี้เป็นเพราะว่าสายใยแห่งบุญที่มีพละานุภาพที่เกี่ยวข้องจิตวิญญาณของเราให้นึกถึงท่าน คำสอน วัตรปฏิบัติ และความเคารพนับถือเลื่อมใสในตัวท่านนั่นเอง เหมือนกับบางครั้งที่เราเชื่อว่าหลายท่านเคยเจอมากับชีวิต เช่น เมื่อพบใครสักคนแล้วรู้สึกดีด้วยอย่างประหลาดทั้งๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่กับบางคนเพียงเห็นหน้าครั้งเดียวก็รู้สึกเกลียดชังหน้าไม่อยากจะคบขึ้น มาชะอย่างนั้น

เรื่องนี้เป็นเพราะเคยมีกรรมร่วมกันมา ถ้าเป็นฝ่ายดีก็จะรู้สึกดีและอยากคบหาสมาคมด้วย แต่ถ้าเคยมีเวรกรรมฝ่ายไม่ดี พอเจอหน้าก็รู้สึกไม่ถูกชะตา เหมือนมีมันส์ดำขวางเอาไว้

หรือเมื่อเจอเหตุการณ์บางอย่างที่อยู่ตรงหน้า ที่เรารู้สึกว่าเหตุการณ์แบบนี้มันเคยเกิดขึ้นมาแล้ว หรือไปสถานที่แห่งหนึ่งกลับรู้สึกคุ้นเคยเหมือนเคยมา โบราณสถานที่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นบางแห่งสร้างมาแล้วเป็นพันปีหลายร้อยปี ลองคิดดูเล่น ๆ ก็ได้ว่าชั่วชีวิตคนหนึ่งไม่เกินร้อยปีต้องเคยเกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิดมาหลายรอบ เราอาจจะเป็นหนึ่งในผู้สร้าง หนึ่งในผู้ทำนุบำรุงสถานที่แห่งนั้นมา หรือแม้แต่เป็นผู้เคยไปทำบุญที่นั่นมาแล้วในอดีตชาติ

มีเรื่องราวเกี่ยวกับผู้มีบุญท่านหนึ่งอยู่ที่จังหวัดลำพูน ขออนุญาตไม่เอ่ยนามท่าน ที่ท่านเป็นที่รู้จักกันในหมู่คนทั่วประเทศนั้น เพราะท่านสามารถล่วงรู้และบอกถึงอดีตชาติของคนมากมาย ที่ส่วนมากเป็นหนึ่งในผู้สร้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ วดวาอารามต่างๆ ในอดีตชาติ ที่ในชาตินี้เกิดมาเป็นคนและสัตว์อีกครั้ง

ที่ยังต้องวนเวียนอยู่ในกรรม และต้องมาทำหน้าที่ที่เคยทำมาต่อให้เสร็จสิ้น หลายท่านที่ถูกนำมาบอกให้รู้นั้นเป็นพระอริยสงฆ์ชื่อดัง ที่ในชาติก่อนท่านก็ผ่านการเกิดมาเป็นพระสงฆ์หลายชาติ และทำหน้าที่ของท่านต่อไม่หยุดยั้งในชาตินี้และในสถานที่แห่งนี้

เคยมีการพิสูจน์โดยกักบริเวณอาจารย์ท่านที่มีนิมิตนี้ไว้ มีคนเฝ้าอย่างไม่คลาดสายตา แต่ท่านก็พิสูจน์ให้ทุกคนตกตะลึง เมื่อบอกถึงชื่อที่อยู่ของคนที่มีส่วนร่วมสร้างวัดสำคัญโดยไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่คนเดียว เมื่อส่งคนไปพิสูจน์ความจริง เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เหนือความเข้าใจของคนทั่วไป จึงมีทั้งคนเชื่อและไม่เชื่อ ซึ่งก็แล้วแต่จริต แล้วแต่บุญและกรรมของคน

แต่ที่ยืนยันได้อย่างแน่นอนก็คือ เรื่องของ **ครูบาศรีวิชัยเจ้า** นักบุญผู้ยิ่งใหญ่แห่งล้านนา ที่หลายคนคงรู้จักชื่อเสียงของท่านดี วัตรปฏิบัติเรื่องหนึ่งที่คนทั้งประเทศโดยเฉพาะทางภาคเหนือตอนบนนั้นรู้จักกันดีคือ เรื่องการบูรณปฏิสังขรณ์วัดวาอารามเป็นจำนวนมากในแผ่นดินล้านนาที่ยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ และมีการบันทึกไว้อย่างชัดเจนว่า

ในทุกวัดทุกศาสนสถานที่ท่านไปบูรณปฏิสังขรณ์นั้นต้องเป็นวัดที่เป็นเนื้อนาบุญของท่าน ซึ่งหมายความว่า ต้องเคยเป็นสถานที่หรือวัดที่ท่านเคยทำ เคยสร้าง เคยทำนุบำรุงมาในอดีตชาติที่ผ่านมา

เมื่อมาชาตินี้ตามแรงอธิษฐานที่ท่านต้องสร้างบารมีให้เต็มเพื่อเดินในสายพุทธภูมิดังที่ท่านปรารถนามาหลายภพชาตินั้น ชาตินี้ท่านจึงมีหน้าที่มาบูรณปฏิสังขรณ์ให้ติดเดิมเพื่อสืบทอดพระพุทธานุภาพ และเพื่อเป็นการสร้างบุญบารมีของท่านต่อตามที่ท่านตั้งสัจจะอธิษฐานไว้

หลายคนอาจจะสงสัยว่าท่านครูบาฯ ท่านทราบได้อย่างไรว่าสถานที่เหล่านั้นที่มีมากมาย ที่ได้ที่เป็นเนื้อนาบุญของท่าน

อยากจะเรียนให้ทราบก่อนที่ท่านจะทำการบูรณปฏิสังขรณ์ไม่ว่าจะเป็นที่ใดนั้น ท่านต้องมีการตั้งสัจจะอธิษฐานโดยการ “ผายเบี่ยง” ซึ่งเป็นเรื่องของอภิญาและศาสตร์โบราณ มีหลายวัดที่ชาวบ้านมานิมนต์ท่านให้ไปช่วยบูรณปฏิสังขรณ์ แต่ครูบาฯ ท่านปฏิเสธไปเพราะด้วยเหตุผลที่ว่าเจ้าของเนื้อนาบุญเดิมนั้นเขาจะกลับมาทำเอง ไม่ใช่ท่าน ที่ของใครคนนั้นต้องเป็นคนทำจึงจะสำเร็จ เพราะปวงเทพเทวดาทั้งหลายรอคอยพรงานนั้นให้ลุล่วงอยู่

ที่ยกตัวอย่างมานี้เพื่อให้ท่านผู้อ่านทราบว่า เรื่องของบุญเก่าและการสร้างบุญเป็นเรื่องจริงแท้แน่นอนในเรื่องของกฎแห่งกรรม และคนเรานั้นเวียนว่ายตายเกิดมาหลายภพหลายชาติ ในภพหนึ่งภพใดต้องมีความเชื่อมโยงกับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ใดที่หนึ่งแน่นอน

ถ้าท่านมีความศรัทธาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พระอริยบุคคล บรรพบุรุษผู้มีพระคุณกับแผ่นดิน ดวงจิตวิญญาณที่รักษาสถานที่ใด ท่านใด

ขอแนะนำว่าอย่าสงสัยกลางแคลงใจหรือขาดความศรัทธา จงเร่งเชื่อมบุญกับท่านเสีย แล้วสิ่งที่ท่านปรารถนาจะมาหาท่านในเร็ววันเพราะท่านเหล่านั้นร่วมอวยพรแน่นอน

การที่จะเชื่อมบุญกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น อันดับแรกเราต้องเป็นผู้มีบุญเป็นของตัวเองเสียก่อน เพราะถ้าไม่มีบุญของตัวเองแล้ว จะเอาอะไรไปเชื่อมกับท่าน บุญนั้นใครทำใครได้ ไม่ใช่เกิดขึ้นมาลอยๆ หลายคนยังเข้าใจผิดว่าการทำบุญ การสร้างบุญบารมีเป็นแค่เรื่องไปตักบาตร ทำสังฆทาน ทอดผ้าป่า ทอดกฐินเท่านั้น และคนส่วนใหญ่มักจะคิดว่าการสร้างบุญบารมีมักจะมีแค่นั้นเท่านั้น

ในการทำบุญที่ได้บุญแน่นอนและถูกต้องตามพระพุทธศาสนานั้น เรียกว่า “บุญกิริยาวัตถุ 10” โดยอาศัยหลักแห่งการสร้างบุญที่มีทั้ง 10 ประการ ที่ทุกคนทำได้ง่าย ทำได้ทุกสถานที่ และมีแบบที่ไม่ต้องใช้เงินเลย แม้แต่สิ่งเดียว ขอให้ยึดมั่นในการทำบุญที่ถูกต้องแบบนี้ไปชั่วชีวิต ทุกท่านจะมีแต่ความสุขความเจริญ ซึ่งมีดังต่อไปนี้

• บุญกิริยาวัตถุ 10 ประการ

เป็นสิ่งอันเป็นที่ตั้งแห่งการทำบุญ หรือกล่าวอย่างง่าย ๆ ว่า การกระทำที่เกิดเป็นบุญเป็นกุศลแก่ผู้กระทำ อันได้แก่

1. การบริจาคทาน (ทานมัย)

คือ การรู้จักเสียสละ นับแต่ทรัพย์สิน สิ่งของ เงินทอง ตลอดจนกำลังกาย สติปัญญา ความรู้ความสามารถ เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้อื่น โดยส่วนรวม รวมถึงการละกิเลส ความโลภ โกรธ หลงทั้งหลายออกจากจิตใจให้มากที่สุด

2. การรักษาศีล (ศีลมัย)

คือ การตั้งใจรักษาศีล และการปฏิบัติตนไม่ให้ละเมิดศีล ในที่นี้คือ ศีล 5 ข้อของคนธรรมดาที่เป็นฆราวาสอย่างเราก็นับว่าเพียงพอเพื่อรักษา กาย วาจา และใจให้บริสุทธิ์สะอาด พ้นจากกายทุจริต 4 อย่าง คือ ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ ละเว้นจากการลักทรัพย์ ละเว้นจากการประพฤติดีในกาม และเสพสิ่งเสพติดเมามา อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท วจีทุจริต 4 ประการ คือ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดปด ไม่พูดเพ้อเจ้อ และไม่พูดคำหยาบ และมโนทุจริต 3 ประการ คือ ไม่หลงมกมาย ไม่พยาบาท ไม่หลงผิดจากทำนองคลองธรรม

3. การภาวนา (ภาวนามัย)

คือ การอบรมจิตใจ หรือการยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น หมายความว่า การเจริญภาวนานั้นทำได้โดยการตั้งจิตให้มั่นเป็นสมาธิเป็นอันดับแรก เสียก่อน

เมื่อจิตใจอยู่นิ่งหรือคงที่แล้วจะทำให้เกิดสมาธิ รู้ทางเจริญและทางเสื่อม และเมื่อหมั่นพิจารณาจนเข้าใจแล้ว จะทำให้จิตใจว่างและใสสะอาดเข้าใจถึงสังขารที่เป็นอริยสัจ 4 คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ และมรรค เป็นทางไปสู่ความพ้นทุกข์ บรรลุมรรคผล และนิพพานได้ในที่สุด

4. การประพุดิอ้อนน้อมถ่อมตนต่อผู้ใหญ่ (อปจายนมัย)

คือ การให้ความเคารพผู้ใหญ่และผู้มีพระคุณ 3 ประเภท คือ ผู้มีวิทยุฒิ ได้แก่ พ่อแม่ ญาติพี่น้อง และผู้สูงอายุ สอง คือ ผู้มี "คุณวุฒิ" หรือ "คุณสมบัติ" ได้แก่ ครูบาอาจารย์ พระภิกษุสงฆ์ และสุดท้ายผู้มีชาติวุฒิ ได้แก่ พระมหากษัตริย์และเชื้อพระวงศ์ การให้ความเคารพต่อผู้ที่สมควรให้นั้นก็เป็ผลบุญเกิดแก่ตัวผู้ที่กระทำ ทำให้ผู้ใหญ่เกิดความเมตตาจิตเสมือนเรามอบบุญนั้นกลับคืนไปให้เขาอีกทางหนึ่ง

5. การชวนขวทำงานที่ชอบ (เวยยาวัจจมัย)

เรื่องนี้เป็น การกระทำให้เป็นคุณงามความดี การทำงานใดๆ ที่ตนเองรักและเกิดประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม โดยเฉพาะหากเป็นกิจการทางด้านพระศาสนา เช่น การชักนำบุคคลให้มาประพุดิปฏิบัติธรรม ขวนขวทำงานที่ดีพาตนเองไปสู่ความเจริญ ก็ย่อมดีทั้งสิ้น

6. การให้ส่วนบุญ (ปัตติทานมัย)

คือ การอุทิศส่วนบุญกุศล (ส่งบุญ) ที่ได้กระทำไว้ วิธีการโดยภาวนา ในใจหลังจากการทำบุญทางกายแล้วก็ส่งผลบุญทางจิตให้แก่เหล่าสรรพสัตว์ทั้งปวง เป็นการบอกให้ผู้อื่นได้ร่วมอนุโมทนาด้วย และจะได้ทราบข่าวการบุญการกุศลที่เราได้กระทำไป จะได้มารับเอาส่วนบุญที่เราต้องการส่งให้ นั้นไปใช้ เพื่อให้เกิดความสุข

7. การอนุโมทนา (ปัตตานุโมทนามัย)

คือ การได้ร่วมอนุโมทนาบุญโดยการกล่าวว่า “สาธุ” เพื่อเป็นการยินดี ยอมรับความดี และขอมีส่วนร่วมในความดีของบุคคลอื่น ถึงแม้ว่าเรา ไม่มีโอกาสได้กระทำ ก็ขอให้มีโอกาสได้แสดงการรับรู้ด้วยใจปิติยินดี ในบุญกุศลนั้น ผลบุญก็จะเกิดแก่บุคคลที่ได้อนุโมทนาบุญนั่นเองด้วย

8. การฟังธรรม (อัมมัสสวนมัย)

คือ การตั้งใจฟังธรรมที่ไม่เคยได้ฟังมาก่อน หรือที่เคยฟังแล้วก็รับฟัง เพื่อได้รับความกระจ่างมากขึ้น บรรเทาความสงสัยและทำความเข้าใจถูกต้องยิ่งขึ้นจนเกิดปัญญาหรือความรู้ ก็พยายามนำเอาความรู้และธรรมะนั้น ไปใช้ให้เกิดประโยชน์สู่หนทางเจริญต่อไป ในที่นี้ไม่จำเป็นต้องหมายถึง คำพระธรรมที่ออกมาจากปากของพระสงฆ์ก็ได้ แต่เป็นคำสอนที่ดีและมีคุณค่าของบุคคลธรรมดาาก็ได้เช่นกัน เหมือนการเปิดใจยอมรับความเห็นที่ดีของผู้อื่น เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าดีจริงแล้วนำไปปฏิบัติตามก็เกิดผลได้ เช่นเดียวกัน

9. การรู้จักแสดงธรรม (อัมมเทศนามมัย)

คือ การแสดงธรรมไม่ว่าจะเป็นรูปของการกระทำ หรือการประพฤติ ปฏิบัติด้วยกาย วาจา ใจในทางที่ดี การประพฤติตนให้เป็นตัวอย่างที่ดีแก่บุคคลอื่น หรือการนำคำสอนดีๆ ทั้งหลายไปขัดเกลากิเลส อุปนิสัย เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้อื่นให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธา นำเคารพ ก็หมายถึง การแสดงธรรมได้เช่นกัน ไม่จำกัดว่ามีแต่เพียงพระสงฆ์เท่านั้นที่สามารถแสดงธรรมได้

10. บุญสำเร็จได้ด้วยการทำความเห็นให้ตรง (ทิฎฐุชุกัมม)

ในข้อนี้คือความเข้าใจในเรื่องบาป บุญ คุณ โทษ สิ่งที่เป็นแก่นสาร สาระหรือที่ไม่ใช่แก่นสารสาระ รู้ว่าทางไหนเป็นทางเจริญและทางไหนเป็นทางเสื่อม สิ่งใดควรประพฤติและสิ่งอันควรละเว้น ตลอดจนการกระทำ ความคิดความเห็นให้เป็นความเห็นทางบวก ไม่ผิดทำนองคลองธรรมในทุกรูปแบบ นั่นหมายถึงความคิดที่ดี มีจิตวิทยาในการดำรงชีวิตและมีคุณธรรมอยู่ในใจ

บุญกิริยวัตถุทั้ง 10 ประการนี้ ใครที่ได้ปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือยิ่งมากจนครบ 10 ประการแล้ว ผลบุญย่อมเกิดแก่ผู้ที่ได้กระทำมาก ตามบุญที่ได้กระทำ ยิ่งได้มีการเตรียมกาย วาจา ใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ตั้งใจจรดเข้าสู่ศูนย์กลางกาย หยุดในสิ่งที่ควรหยุดเข้าไปแล้วก็ยังได้รับบุญมหาศาลตามความละเอียดประณีตที่เข้าถึงยิ่งๆ ขึ้นไป

เมื่อรู้จักสร้างบุญให้เพียบพร้อมเหมือนกับการเติมน้ำที่ไหลไปในแก้วแล้ว เมื่อบุญบารมีถึงพร้อม ที่นี้เราก็พร้อมแล้วที่จะไปขอพรเพิ่มพลังจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งที่เราให้ความเคารพศรัทธาได้อย่างถูกต้อง

การขอพรที่ทุกนั้นไม่ใช่สักแต่ขอ...

สักแต่แบมือรอความช่วยเหลือให้หล่นลงมาจากฟ้าโดยไม่ทำอะไร...

แม้สักคำดีสักทีนั้นจะมีจริง แต่ไม่ใช่ที่ท่านจะช่วยทุกคน

พื้นฐานของคนขอต้องดีก่อน มีบุญมากพอก่อน

ถึงจะส่งเสริมให้ได้ดังที่ขอ